

תת"ע 1282/05/12 - סאמר ח'ורי נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בנצרת

תת"ע 1282-05-12 מדינת ישראל נ' ח'ורי
תיק חיצוני: 14110078988

מספר בקשה: 1

סאמר ח'ורי ת.ז. 25856824

מדינת ישראל

לפני כב' השופט אלכס אחטר
המבקש
נגד
המשיבה

החלטה

1. לפני בקשה לביטול גזר דין שניתן בהעדר המבקש ביום 4.06.2013.

2. על פי כתב האישום נהג המבקש ביום 24.11.2011 בשעה 10:03 ברכב פרטי ברח' ירושלים בעפולה, והשתמש בטלפון שלא באמצעות דיבורית, זאת בניגוד לתקנה 28(ב) לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961 (להלן: "התקנות").

3. ביום 9.04.2014 הגיש המבקש, "בקשה להארכת מועד להגשת בקשה לביטול פסק דין ובקשה דחופה ביותר לביטול פסק דין ובקשה דחופה לעיכוב הליכים". לטענת המבקש, לא התייצב לדיון האמור, מאחר שלא קיבל לידי זימון לדיון. נודע לו אודות גזר הדין רק לאחר שנעצר לבדיקה שיגרתי על ידי שוטר, ונאמר לו כי רישיון הנהיגה שלו בפסילה לאחר שצבר לחובתו למעלה מ-36 נקודות. אז בירר במשרד הרישוי והתברר לו כי הורשע בהעדרו.

בנוסף, יש לו סיכויי הגנה טובים, שכן לא עבר את העבירה המיוחסת לו בכתב האישום. משכך, הוא מבקש לאפשר לו להעלות את טענותיו לפני בית המשפט.

4. המשיבה מתנגדת לבקשה. לעמדתה, המבקש זומן כדין ביום 5.02.2012, באמצעות משלוח דואר רשום לכתובת אותה ציין המבקש בבקשתו להישפט (נספח ב' לתגובה לבקשה). דבר הדואר לא נדרש (נספח ג' לתגובה לבקשה). למבקש ניתן יומו בבית המשפט. אין בטיעונים שהועלו בבקשה כדי להוות נסיבות מיוחדות המצדיקות את ביטולו של גזר הדין. המבקש שלח את בקשתו להישפט ולא טרח לברר מה עלה בגורלה, משכך אין לו להלין אלא על עצמו.

עמוד 1

5. לאחר שעיינתי בבקשה על כלל נספחיה, ובתגובת המשיבה על צרופותיה, החלטתי כי דין הבקשה להידחות, כמפורט להלן:

6. בע"פ 4808/08 **מדינת ישראל נ' שרון מנחם**, תק-על 2009(1), 137, 141 (2009) נפסק על ידי כבוד הנשיאה ד' בייניש, כי:

"סעיף 130(ח) מאפשר, אפוא, לנאשם שהורשע בעבירת חטא או עוון ונגזר דינו שלא בפניו (לרבות בעבירות שנדונו בהתאם להוראות סעיף 240 לחוק סדר הדין הפלילי) לבקש את ביטול הכרעת הדין וגזר הדין שניתנו בעניינו. זאת, בהתקיים אחד משני תנאים: קיום סיבה מוצדקת לאי-התייצבות המבקש לדין שנערך בעניינו או גרימת עיוות דין למבקש כתוצאה מאי-ביטול פסק הדין."

ברע"פ 418/85 **פרץ רוקינשטיין נ' מדינת ישראל**, קבע השופט שמגר, כי זכותו של נאשם ליומו בבית המשפט איננה אבסולוטית.

ברע"פ 9174/09 **יעקב בן יששכר נ' מדינת ישראל** נקבע, כי "הוראות החוק בעניין מתן פסק דין בהיעדר אינן בעלות גוון טכני, אלא בבסיסם עומדים שיקולים מהותיים ביותר. הם נועדו למנוע "מצבים בהם יוכל נאשם לסכל או לעכב את ההליך באמצעות אי התייצבותו בתחילת המשפט או בהמשכו".

ברע"פ 8445/07 **אברהם קדוש נ' מדינת ישראל**, תק-על 2007(4), 168, 169 (2007) נפסק, כי

"פסק דינו של בית המשפט לתעבורה ניתן שלא בנוכחות המבקש מכוח סעיף 240(א)(2) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב-1982, לפיו נאשם שהוזמן כדין ולא התייצב לדין בעניינו, יראוהו כמודה בכל העובדות שנטענו בכתב האישום."

ברע"פ 9142/01 **סוראיה איטליא נ' מדינת ישראל**, תק-על 2003(3), 2077, 2079 (2003) נקבע, כי: **"מוכרת התופעה הנפסדת של נאשמים הבוחרים במודע להעדר ממשפטם כטקטיקה מכוונת אשר תכליתה לאפשר להם לבקש את ביטול פסק הדין באותם מקרים בהם גזר הדין המושת עליהם אינו נראה להם. אילוצו של בית המשפט לזמן לדין את כל המבקשים ביטול פסק דין, גם כאשר ברור כי פסק הדין בעניינם ניתן כדין, ואין כל הצדקה לבטלו, תפגום באופן משמעותי בתכלית של יעול הליכים בעבירות קלות ותחזק את התמריץ השלילי של השתמטות מהופעה במשפט ממניעים טקטיים-ספקולטיביים."**

אי התייצבות, רואים אותה, כהודייה בעובדות כתב האישום, כך על פי סעיף 240 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 (להלן: "החוק") ולבית המשפט סמכות לשפוט בהעדר. כאמור, המבקש הגיש בקשה

להישפט, אולם לא טרח לברר מה עלה בגורל בקשתו חרף הזמן הרב שחלף, וטענתו לחפותו. אין מחלוקת כי חזרת הזימון לדין שנשלח לכתובת שציין המבקש בבקשתו להישפט, בציון "לא נדרש", מהווה זימון כדין (ראו לעניין זה החלטת ביתהמשפט המחוזי, באר שבע, עפ"ת 25901-05-13 **טאהר אלמכאוי נ' מדינת ישראל** (27.03.2013)).

למבקש ניתן יומו בבית משפט, אולם המבקש, מטעמים השמורים עימו, בחר שלא להתייצב לדין, ולוותר, הלכה למעשה, על זכות זו.

.7 טענת המבקש כי הוא כופר במיוחס לו, ומבקש להעלות את טענותיו, אין בה כדי להוות עילה מוצדקת לביטול גזר הדין (ראה לעניין זה- רע"פ 1773/04 **אלעוברה אסמעיל נ' מדינת ישראל**).

.8 לא מצאתי כי ייגרם למבקש עיוות דין בענישה שהוטלה, וזאת נוכח העבירה המיוחסת לו. המדובר בנהיגה ברכב ושימוש בטלפון נייד שלא באמצעות דיבורית, כאשר המבקש הודה בכך שהחזיק את הטלפון הנייד ביד, בעת הנסיעה, אולם טען כי דיבר עם הדיבורית, וסירב לחתום כי קיבל את ההודעה (הודעת תשלום הקנס).

.9 בניגוד לדעת המבקש, ובהעדר טענת הגנה ממשית לגופו של עניין, לא נראה לי כי קיים חשש כלשהו לעיוות דין, ולכן הבקשה נדחית.

המזכירות תעביר ההחלטה לב"כ הצדדים.

ניתנה היום, כ"ט ניסן תשע"ד, 29 אפריל 2014, בהעדר הצדדים.